

24. Konec počátku konce

„Jste všichni v pořádku?!“ křičel Blázen a držel ruce na uších, aby neslyšel okolní rámus.
„Jo, jsme,“ odpověděl Jack a mocně se napil z láhve.
„Vypněte už někdo ten zsranej rámus, divadlo skončilo,“ zakřičel znovu Blázen.
Kokot poslechl, vypnul přehrávač a zvuk umírající vesmírné lodi konečně utichl.
„Doufám, že nám na to skočili a myslí si, že jsme mrtví,“ zamyslel se Pong a drtil krystal perníku.
„Musíme počkat na zprávu z mé průzkumné lodi, ale chvíli to potrvá. Kde jsme se vůbec ocitli?“ zeptal se Jednooký.
„Já nevím, senzory hlásí, že jsme obklopeni pevnou hmotou,“ odpověděl Kokot.
„Jak je to možný?“ ozvala se Urga.
„Moment. Vypadá to, že výbuch atomovky, který se měl vydávat za explozi motorů, mírně posunul druhý konec červí díry a my jsme se ocitli...“ mluvil Kokot až se zarazil.
„Kde jsme se ocitli?“ zvědavě se ptal Blázen.
„Můj vůdce, v jednom z měsíců obíhajícího kolem planety Temného kolegia.“
„Fajn, takže zatím o nás neví?“ zeptal se znovu Kapitán.
„Pravděpodobně zatím nejspíš ne,“ odpověděl Kokot a pečlivě studoval výstupy ze senzorů.
„Výborně, takže mám čas připravit plán uniku z měsíčního sevření,“ řekl jízlivě Blázen a začal balit nového jointa.

Bylo vypito několik lahví a vyfetováno pár gramů drog, než Kokot vítězoslavně zajásal.
„Heuréka!“
„Co, ty vole plechovej heuréka?“ zeptal se znaveně Pong.
„Mám to!“
„Co máš, ty vole, nenapínej,“ zahučel Karlos.
„Malej hyperprostorovej skok. Pane Jednooký, i naše stará technologie může být k něčemu dobrá,“ řekl Kokot.
„Je velká šance, že nás odhalí,“ oponoval Jednooký.
„S tím se počítá, Doktor vytvoří dostatečně velkou červí díru, která by měla odvést pozornost senzorů od měsíce. Dobrej plán, ne?“ pochválil se Kokot.
„Ty vole, docela jo,“ souhlasil zpovzdálí Pong a pozvedl láhev absinthu, kterou mu zrovna podal Karlos.

„Všichni připraveni?“ zeptal se Kokot.
„Jasně, spust' to,“ mávl rukou Blázen a v druhé ruce držel kouřící joint.
„Doktore, můžeš začít,“ řekl zase Kokot.

Nedaleko měsíce, ve kterém uvízli, se začal otáčet vesmírný odpad a zanedlouho se objevila anomálie, které se rozrostla do černé díry. Přesně v tento okamžik veškeré planetární senzory zaměřily svoji pozornost na nový objekt a proto vůbec nezaregistrovaly, že na odvrácené straně měsíce vznikla druhá anomálie, ze které vyplula Kapka a okamžitě zmizela pod maskovacím polem.

„Vypadá to, že nás nezaregistrovali,“ přemýšlel Kokot nahlas a kontroloval výstupy ze senzorů.
Karlos začal Kapku navádět na oběžnou dráhu a všichni si všimli, že je ještě červí díra otevřená.
„Doktore, můžeš to zavřít,“ řekl Kokot a Doktor odpověděl.
„Jasný,“ ozval se plechový hlas a před nimi se odehrálo zvláštní divadlo. Z červí díry vyjela velká nahá prdel a vysrala velký hovno směrem k planetě.
„Doktore...?“ ozvalo se udivených několik hlasů na můstku.
„Dovolil jsem si malý kvantový víteček,“ ozval se z reproduktoru kovový smích.
„Doktore...,“ povzdechl si Blázen a mocně potahal z jointa.

„Kapitáne, já vím, už končím,“ zasmál se znovu Doktor a obří prdel zmizela v červí díře, která se s pšouknutím zavřela a zmizela.

Sondy, které vyrazily zkoumat díru, vypadaly zmateně.

„Chtěl bych vidět, jak se dole debilové tváří,“ zasmál se Pong a šňupl lajnu.

„Já taky, ale čeká nás práce,“ vstoupil do zábavy Jednooký, který se tedy také nijak nenudil a sjížděl s Karlosem kokain jakoby to byla mouka s cukrem.

„Kokote, prozkoumej planetu a zkus najít bezpečný místo, ne příliš daleko od paláce Temného kolegia,“ obrátil se Jednooký ke Kokotovi, který už věnoval svoji pozornost podrobnému skenu povrchu.

„Můj vůdce, našel jsem místo, kde můžeme přistát,“ ohlásil zanedlouho Kokot.

„Dobře, přistaň a buď pokud možno co nejméně nápadný,“ odpověděl Jednooký, aniž by čekal na Bláznovy rozkazy. Ten jenom mávl rukou, ať se udělá, co je potřeba.

Neviditelná Kapka zamířila k povrchu planety, pouze při průchodu atmosférou maskovací pole vykazalo malé výpadky, takže na planetě vyvolali v řídicím centru debatu, proč nezjistili ten meteor a jak byl asi velký. Ostatně gigantická prdel je stále zaměstnávala, protože si nedokázali tento vesmírný úkaz vysvětlit a museli poslat zprávu Temnému kolegiu.

„Nevím, jak si mám vysvětlit toto znamení neznámého původu, ale mám pocit, že si náma někdo pěkně vytírá prdel,“ temně hromoval Matkopíchač a členové kolegia temně přitakávali.

„Mocný, kdo by to mohl být? Nikdo nemá takovou ohromnou prdel a tak destruktivní hovno, který zničilo desítky hektarů už tak do mrtě zničeného území,“ zeptal se opatrně temně Šoustal.

„Netuším,“ zamručel Matkopíchač a napil se zhluboka z láhve.

Kapka přistála v malém údolí mezi vysokými horskými stěnami a stále zůstala maskována.

Kapitán Blázen se zvedl a podíval se na pana Jednookého.

„Já si dovolím vybrat, kdo s námi půjde.“

„Nemám problém, Kapitáne,“ poněkud vyjetě se zasmál Jednooký. Blázen potáhl z jointu a podíval se po posádce.

„Bude to klasika. Já, Pong, Kokot a Urga, zbytek tady počká na další rozkazy. Nějaký námitky?“

„Kapitáne, žádný problém,“ odpověděl Karlos a zbytek posádky pokyvoval hlavou.

„To jsem rád, že si rozumíme. Váš čas určitě přijde, ale chceme ještě chvíli zůstat nenápadní,“ dokončil Blázen proslov k posádce.

Z maskovacího pole se vynořilo několik postav, které opatrně našlapovaly v rudém písku.

„Můj vůdce, kyslík je zde v nižší koncentraci, ale dýchatelný.“

„Taky sem si Kokote všiml, že jsem nezdechl,“ zasmál se Blázen a zapálil brko.

„Joint mi tady hoří, takže všechno je v nejlepším pořádku.“

„Šéfe, vy ste vtípálek, ale musím vám všem říct, že tahle planeta asi není tak úplně mrtvá, jak se původně zdálo,“ ozval se Pong.

„Co se ti nezdá?“ zeptal se Blázen.

„Tady na zemi leží nějaký polosežraný zvíře a hodně velký stopy vedou směrem naší cesty,“ řekl Pong a v hlase mu bylo cítit počínající vzrušení lovce a zabijáka.

„Šéfe, myslím, že tady se nudit nebudu,“ zasmál se a jal se zkoumat nejbližší okolí.

„Asi vyrazíme, ne?“ řekl netrpělivý Jednooký.

„Můžeme,“ hlasitě odpověděl Pong.

„Je to tady bezpečný?“ ozval se Blázen.

„Šéfe, nechci vám lhát, fakt není. Viděl jsem velký a nehezky věci, ale nezbývá nám nic jiného než se vydat vstříc dobrodružství.“

„Pongu fajn, ale nemáme toho dobrodružství v poslední době hodně a nebylo by jednodušší vrátit se do Kapky a odletět na místo v klidu?“

„Blázne, to nejde, nemůžeme kolegiu jen tak zaklepat na vrata. Musí poznat naši sílu, jinak nás k sobě nepustí,“ rozhořčil se Jednooký.

„To sou zase ty vaše příšerný ezosračky, žejo?“ pokrčil rameny Blázen a potáhl otráveně z jointu.

Místní krajina byla věru vyprahlá, bez vegetace a po nebi se honily mraky olovené barvy.

„Můj vůdce, z mraků již velmi dlouho nepršelo, ale voda tady kdysi byla, nacházíme se v říčním korytu,“ komentoval Kokot místo, kterým putovali.

„Sem si taky všimnul, že je tady všechno nechutně rudý jako na Marsu,“ mručel Blázen a pokuřoval.

Říční údolí je vyvedlo do širé rudé pláně na jejímž druhém konci se rýsovaly další hory a silueta velké stavby.

„Přesně tam míříme, musíme projít přes planinu Smrti,“ řekl Jednooký.

„Ty vole. Jak víš, že se týhle rudý rovině říká planina Smrti? Vždyť jste neznali souřadnice planety?“ pocítil jistou nesrovnalost Pong.

„Pongu, rýpavý Číňane, to že jsme neznali místo, kde se tato planeta nachází, ještě neznamená, že neexistují popisy tohoto místa. Chápeš?“

„Nechápu,“ zamručel nervozně Pong, který současně sledoval planinu před sebou.

„Pongu, nelže ti, mám v databázi popis planety Temného kolegia,“ vložil se do rozhovoru Kokot.

„Dobře, ale teď mi dělá starost támhleten zvednutej prach,“ ukázal nevrle Pong rukou směrem k rudému oblaku, který se k nim přibližoval.

„Je to tady, Kokote rozdej všem zbraně,“ řekl Jednooký.

„Jaký zbraně?“ zeptal se vyděšeně Blázen.

„Plecháči, jaký kurva zbraně? Na ochranu a boj sem tady já,“ čítil se Pong a nepřestával sledovat oblak.

„Můj vůdce, my jsme se panem Jednookým dohodli, že se předem nic nedozvíte o potřebě každé ruky. Čeká nás těžký a lítý boj,“ řekl Kokot a začal vyndávat z příručního zavazadla ruční paprskomety v retro stylu padesátých let dvacátého století, které rozdál mezi Jednookého, Urghu, Blázna a sebe. Každý měl v jedné ruce zbraň nastavenou na zabíjení. Jediný Pong odmítl s tím, že má své meče a nikdy se jich nevzdá.

Skupina se postavila do obranné formace a vstoupila na rudou planinu. Oblak se zastavil a vypadal, že čeká.

„Musíme jít vstříc svému osudu,“ řekl Jednooký a přidal do kroku.

Netrvalo nijak dlouho, když se začaly z písku vynořovat první monstra s velkými zuby, mnoha očima, nohami vyzbrojenými drápy a sliz slintajícími tlamami. Jednooký spustil palbu a rychle se přidali další. Zrůdy se v žáru paprsků rozpadaly na jednotlivé atomy, ale neustále se objevovaly další. Pongovy meče hrály kung-fu operu smrti a jejich vlastník si vyloženě užíval rozkoši.

„Šéfe, neuvěřitelnej orgasmus. Čím dál tím lepší,“ křičel a nepřestával sekát a zabíjet.

Blázen s jointem v ústech pálil z obou zbraní a Kokot s Urghou nezůstávali pozadu.

Z pohledu neexistujícího ptáka by se celá scéna na planině jevila jako malá svítící tečka vystřelující velké množství paprsků všemi směry k desítkám stvůr přibližujících se k centru střelby. Kdyby se pták snesl o něco níže, spatřil by skupinu postav, jak se probíjí vpřed a zanechává za sebou řadu mrtvol a hromad popela.

Kapitán Blázen balil jednoho jointa za druhým a střílel. Ač měl původně obavu, že se nedokáže bránit, střelba z paprskometu a zabíjení zrůd ho bavila možná víc, než kdysi zabíjení dinosaurů. Byli prostě sehraný stroj.

Den se překlopil do své druhé poloviny a místní slunce začalo pomalu zapadat, když se přiblížili k velké hromadě kamení, která byla obklopená dorážejícími zabijáckými tvory, jenž se snažili svými dlouhými drápy cosi vytáhnout ze spáry.

V zapadajícím slunci se zablesklo větší množství paprsků a kreatury zmizely v oblaku výparů.

„Tady přespíme,“ řekl Jednooký.

„Tady?“ podivila Urgha.

„Ano, tady. Je tu jeskyně...“ začal povídat Jednooký, ale nedokončil myšlenku, protože se ozval Pong.

„Šéfe, tohle byste měl vidět.“

Skutečně se jim nic nezdálo, ale u malých kamenných dveří ve skalní spáře seděli dva zkrvavení a unavení muži, kteří někoho nápadně připomínali.

„Šéfe, to není možný, abych to byl já a vy,“ kroutil hlavou Pong.

„Ty vole, já nevím...“ skláněl Blázen nad svým druhým zkrvaveným ‚já‘.

„Ty vole, to je jasný, že nevíš, ale máš nějaký hulení a můžete někdo konečně otevřít ty zasraný dveře? Čekáme tady na vás pěkně dlouho, se podívejte jak sme zřízený,“ pozvedl hlavu druhý Blázen, zakašlal a vyplivl krvavý hlen.

„Cože...?“ nadskočil Blázen, ale tak nějak automaticky podal svému druhému ‚já‘ rozkouřený brko. Ten druhý po něm lačně chňapl a mocně, jakoby to bylo první brko toho dne, zahulil.

Pan Jednooký mezitím věnoval svoji pozornost kamenným dveřím a cosi šteloval v mechanismu.

„Pěkně dlouho tady nikdo nebyl,“ mručel a za ním nervózně postával Pong, který sledoval dění v okolní krajině.

„Šéfe, já tady nechci zůstat, až se úplně setmí,“ suše konstatoval a uvnitř se v něm začínala tvořit malá kulička nervozity.

S posledním slunečním paprskem zaznělo cvaknutí a těžké dveře se s rachotem otevřely. Urgha s Kokotem pomohli na nohy zkrvaveným dvojníkům a Pong zůstal poslední, aby všechny jistil, než zmizí uvnitř jeskyně.

Kokot rozsvítil oči a světlo odhalilo velkou místnost s postelemi, stolem, židlemi a to vše pokryté tlustou vrstvou prachu. Pan Jednooký u dveří otevřel malou krabici ve zdi, přepnul spínač a rozsvítil. Ihned poté zavřel dalším spínačem vchod a hlasitě si oddechl.

„Ty vole, tady byl někdo naposledy, když ještě na planetě rostla vegetace, uklidíme jen to nejnutnější, ale hlavně, že si máme kde odpočinout.“

„Kde to vůbec jsme?“ zeptala se Urgha, která si prohlížela obrazy po zdech, ze kterých rukou stírala prach, jenž skrýval spoustu zelené barvy a obrazy roztomilých živočichů.

„Turistická chata, před tím tu byl ráj, říkají staré spisy. Víc nevím, ale spíš mě trápí tady ti dva,“ odpověděl Jednooký. Urgha nic neřekla a šla pomoci Kokotovi uklidit stoly, ze kterých udělal improvizovaný jídelní a operační stůl.

Ze svého zavazadla vyndal termosky s čajem, lahváče, hromady masa, pečiva a lékařské náčiní.

Postupně ošetřil zkrvavené muže, aby zjistil, že Pongův dvojník je těžce zraněn a má odseknutou spodní čelist a jazyk. Nouzově mu rány zalepil lékařským kitem a Pong nachystal několik velkých lajn, které druhý Pong pokynutím hlavy velmi ocenil.

„Ty vole, ty seš hustej,“ ocenil naoplátku statečnost dvojníka Pong, když drtil krystal.

„Snad si můžeme konečně popovídat,“ posadil se Kapitán a ubalil brko. Druhému Kapitánu dal palici a trochu tabáku, ať si balí sám, protože viděl, že by se jinak ubalil k smrti.

Oba Blázni kouřili jointy, popíjeli pivo a druhý se rozvyprávěl.

„Já a Pong jsme z jiný reality. Bylo by to na hrozně dlouhej a nudnej brakovej román, kdybych vám měl odvyprávět všechny naše storky, ale stručně řečeno, abychom zachránili náš svět před absolutní zkázou, museli jsme se přenést sem do této reality na tuto planetu, kde jsme měli na tomto místě vyčkat příchodu svých druhých ‚já‘.“

„Aha,“ udiveně řekl Kapitán.

„A co tady máte udělat, že ste museli opustit vaší realitu?“ zeptal se Pong, který si očividně se svojí kopií z jiné reality telepaticky rozuměl.

„V pravý čas vám musíme pomoci a přitom zemřít,“ odpověděl druhý Blázen a druhý Pong souhlasně pokýval hlavou, až mu z nosu vypadal perník.

„To je nějaká hovadina, ne?“ podivil se ještě víc Blázen.

„Kdo je u vás Nejvyšší představený?“ zeptal se Jednooký.

„Vy, pane Jednooký,“ odpověděl druhý Blázen.

„Pak je vše jasné,“ Jednooký spokojeně zamručel.

„Co je kurva jasný?“ vyštěkl Blázen.

„Temný kolegium?“ zeptal se ještě jednou pan Jednooký.

„Kvůli těm zmrdům jsme tady,“ řekl druhý Blázen.

„Je to jasný,“ otočil se Jednooký k Bláznovi.

„Blázne, je to jasný. Reality jsou již propojené a pokud Temné kolegium nepřijde k rozumu, bude muset být zničeno.“

„Já teda doufám, že bude rozhodně zničeno. Kvůli tomu tady snad jsme, ne?“ promluvil Pong a napil se kořalky. Netrvalo dlouho a rozjela se menší seznamovací kalbička, během které došlo k vyprávění historek z různých realit, chlubení se hrdinskými činy, tedy hlavně Pongovými a hlavně se konzumovalo všemožné jídlo, pití a drogy ve velké míře. Moc toho do rána nenaspali a když pak stáli ve vycházejícím slunci nad rudou planinou, tak jim došlo, že vystřízlivět budou muset bojem. Aktivovali paprskometry a vydali se světlu vstříc.

Výprava posílená o dva nové členy se probíjela vpřed a zanechávala za sebou spáleniště s krvavými fleky, způsobených zkázonosnými meči Pongovými.

Dva Kapitáni Blázni kouřili jointy a chránili si vzájemně záda. Všichni si zabíjení strašlivých netvorů užívali, protože nasadili stabilní tempo a byli jak perfektně seřízené parní lokomotivy, které se valily kupředu a drtily vše před pod koly na prach a sračky.

Takhle to šlo v podstatě celé dopoledne, než se mlčky dostali na druhý konec planiny. Celou dobu spolu nepromluví ani hlásku, jelikož stačily pohledy z očí do očí, aby pochopili vzájemných požadavků.

„Šéfe, vidíte, že telepatie funguje,“ zasmál se Pong a na chvíli zastavil, aby si prohlédl místo, kam došli.

Stáli na velké kamenné desce, před velkou kamennou zdí s velkou branou. Nestvůry zmizely a nastalo ticho.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptal se Blázen.

„Musíme je propálit, Kokote vyndej ten krám, jak jsme ti říkal, že se bude taky hodit,“ řekl Jednooký.

Kokot položil na zem příruční zavazadlo, otevřel jej jak nejvíce mohl a vytáhl velkou trubku, tyče, nějaký krabice a dráty. Chvíli s Jednookým skládali jednotlivé předměty dohromady, až se jim podařilo složit opravdu velké dělo.

„Taky paprskomet, ale trochu výkonnější, než ty stříkačky, který máte v rukou,“ řekl Jednooký a tlačil před sebou válečný aparát blíž k bráně.

„Šéfové, asi jsme ještě neskončili. Podívejte,“ ukázal Pong rukou do planiny, kde se opět začal zvedat oblak rudého prachu.

„Bylo jasné, že se stáhli dočasně,“ špitla Urga a dívala se naznačeným směrem.

Jednooký s Kokotem spustili paprskometové dělo, které začalo střílet dávky energie proti bráně a ta se pomalu rozpalovala do ruda.

„Snad baterky vydrží, nevím jestli by dokázal solární panel dodat dostatek energie,“ mumlal Kokot a prohlížel data na displeji ovládacího panelu děla.

„Vydrží, ale abychom vydrželi my. Chvilí bude trvat, než vypálíme díru,“ odpověděl Jednooký a s jistou nervozitou v oku pozoroval známý oblak, který se rychle přibližoval.

Pong si musel vzít slovo.

„Šéfe, teď všechno půjde podle mýho. Vidím, že s tím dělem to půjde pomalu a nechápu, proč jste nevzali nějakou ultrabrutální mimozemskou technologii, kterou bysme udělali díru jako prase raz-dva. Takže sestavíme obranou pozici, schováme se za velký šutry a budeme pálit z těch mrdek o stošest. Plecháč určitě vzal nějaký přenosný silový pole, tak ho postaví před ten pomalej krám a budeme se modlit, že vydržíme, dokud se nepropálíme dovnitř. A je mi ještě divný, že se neobjevilo Temný kolegium. Něco mi říká, že o nás musí už dávno vědět.“

Nastalo dramatická pauza, protože Pong vyslovil pár zásadních otázek a všichni zaměřili svoje pohledy na Blázny, kteří kouřili jointy a dělali, že se jich to netýká.

Jednooký viděl, že musí něco udělat, tak se ujal slova.

„Do přiče, vy mě fakt serete. Se nedokážete vyrovnat s tím, co se vám děje, si myslíte, že ste v nějakým geniálním příběhu, kde taháte z tašky jeden krám za druhým a všechno překonáváte za pomoci mimozemských technologií, který zvládnou naprosto všechno? Co se týče Temného kolegia, vědí o nás zcela jistě a čekají až k nim přijdeme.“

Ve skupině to zašumělo a Pong si dovolil ještě otázku.

„To sme se nemohli teleportovat přímo do jejich paláce a nebo se do něj aspoň prostřílet Kapkou?“

„Mohli, nemohli, tohle je debata o hovně. Mohli, jestli chceš znát odpověď, ale vsad' se, že by se s náma nebavili, ty vole. Já vím co dělám,“ zvýšil Jednooký hlas.

„Dobře, ty vole. Dej si lajnu, protože volný čas právě vypršel. Všichni za své šustry,“ řekl Pong a zabil první stvůru, která se před ním vynořila z prachu rudé planiny. Hlava odpadla a čelisti mohutnými tesáky reflexivně cvakaly a drtily kameny.

Výprava se rozeběhla za velké kameny a spustila palbu z paprskometů. Silové pole chránící dělo odolávalo a brána žhnula žářem rozpáleného kovu.

Uběhlo několik hodin a situace se stávala nepřehlednou, protože netvorů neubývalo, naopak jich bylo víc a víc.

„Šéfové, já nevím jestli to zvládneme. Energie máme dost, ale aby nás jednoduše nepřecísli!“ křičel Pong k Bláznům.

„Kokote, jak si na tom?“ otočil se Kapitán k robotovi.

„Můj vůdce, brána je rozpálená a začíná se neznatelně hýbat,“ odpověděl Kokot a Blázen si nebyl jistý, jestli náhodou v jeho hlasu neslyšel nejistotu a lež.

Blázen se podíval zpět k Pongovi a nic neříkal.

„Šéfové, chápu, je to v prdeli, ale musíme se bránit, seč nám síly stačí. Kurva, to je zabijačka jako prase!“ zahulákal Pong, jednou rukou střílel a druhou dorážel zraněný zrudý.

Popel a mrtvá těla se hromadila před obránci a pomalu rostla do výše. Podívaná by to z ptačího pohledu byla neskutečně nevidaná, nekonečný proud ošklivých nestvůr mířících k jednomu zářícímu bodu a aby bylo ještě hůře, v dálce se vynořila gigantická monstra velikosti menších činžovních domů. Což ale Blázen a jeho společníci zjistili pozdě odpoledne, kdy se už museli stáhnout k silovému poli chránící paprskometové dělo, jelikož byli pomalu zasypáváni zbytky mrtvých zrudů a stále hůře se jim bránilo útokům směřujících z hory mrtvol dolů.

V tu chvíli se nad hromadou objevilo první ohromné monstrum a boj na krátkou chvíli ustal.

„Sme v prdeli. Kokote teď nebo nikdy,“ řekl Pong a v hlase mu byla cítit zdatelná rezignace. Podíval se vyčítavě po Jednookém a ten jenom pokrčil rameny.

„Můj vůdce, brána se prohýbá, ale ještě pár minut to potrvá, než steče a vychladne, abychom mohli přejít.“

„Pičo, jebat, mrdat, tralala,“ zamručel Blázen a znovu spustil palbu. Nikdo si nevšiml, že jediný, kdo nestřílí je pan Jednooký, který si přiložil dlaně k uším, zavřel oči a začal šeptat jakousi mantru.

Ozubený kostěný barák s ostnatým krunýřem se pomalu prohrabával zbytky svých předchůdců. Odhrnula se poslední hromada a Bláznova skupina hleděla do velkých muších očí, které si je prohlížely.

Nastalo znovu ticho, které trvalo a trvalo a trvalo a ještě pořádnou chvíli trvalo, dokud nezačalo být nepříjemné až bolavé, protože nikdo nechtěl cuknout první. Skoro nekonečný filmový záběr stříhů z očí do očí, který nakonec přerušil jasný záblesk, jenž obvykle signalizuje nějakou významnou událost.

Všechny oči vzhledly k obloze, kde se na obláčku vznášel poslední Nejvyšší představený. Nastal bezprecedentní klid, ve kterém bylo slyšet jen několik srdcí a jeden tikající křemíkový krystal.

Ticho přerušil druhý záblesk, během kterého zmizely veškeré stvůry včetně té gigantické, jenž nedostala ani vteřinu navíc, aby se pokusila pochopit, co se vlastně děje.

„Ty vole, tak se mi to podařilo,“ zajásal Jednooký.

„Jo podařilo, ale že ti to trvalo. Sleduju vás celou dobu a nestačím se divit. Proč si ty vole nepožádal o pomoc dřív?“ smál se předchozí představený.

„Já jsem celou dobu myslel, že nám pomůžou tihle dva,“ řekl Jednooký.

„Ne, jejich čas ještě nenastal. Teď už mne nebude potřeba, musím zase o dům dál,“ odpověděl bývalý Nejvyšší představený.

„Moment, já bych se chtěl na něco zeptat, když už ste tady,“ zastavil Blázen ex-představeného, když už začínal mizet.

„Blázne, mám rozpitý pivo a nechci, aby mi zvětralo, promiň ty vole, někdy příště. Ale můžu ti říct, že jsi na začátku konce počátku konce,“ Nejvyšší promnul vous a zmizel v oparu.

„Ty vole, ten mi toho řekl. Co to je za hovadinu, začátek konce počátku konce? Zase další ezosračky, já se z toho fakt už poseru,“ mručel Blázen a hutně potáhl z jointu.

Jednooký raději nereagoval a místo toho se podíval, v jakém stavu je brána. Kov právě změkkl a roztekl jak dlouho naložený hermelín.

„Kokote, možná je vhodný čas na malou oslavičku. Nějaký čas ještě potrvá, než kovová louže vychladne a my po ní budeme moci přejít.“

„Výborný nápad, dal bych si orosenýho lahváče,“ ohlásili se skoro současně Kapitáni Blázni.

Do palácové hodovní síně vstoupil posel, přiblížil se ke stolu, poklekl a udeřil čelem do podlahy. Z této pozice promluvil.

„Ó mocný Matkopíchači, přináším dvě špatné zprávy.“

„Co neseš, zmrde?“ temně zamručel Matkopíchač a kolegium se přidalo.

„Ó temní mocní, Blázen a jeho doprovod s tím zrádcem Jednookým prošli hlavní branou.“

„Víme, s tím si poradíme. Jakou druhou zprávu máš?“ temně promluvil Pičín.

„Ó mocní z nejmocnějších, vrátil se zbytek flotily a Ničitel světů je mrtev a většina lodí zničena. Ztráty jsou přímo průserově velkolepé.“

Posel se potil a očekával, že bude zabit.

„Ničitel je mrtev? No to se posrali, zmrdi zasraný. Tuhle bitvu vyhráli, ale až sem přijdou, vítězství v celé válce bude naše. Teď zmiz červe a ať se všichni připraví k poslední obraně paláce,“ Matkopíchač vydal temným hlasem rozkaz a rukou naznačil poslovi, ať jim rychle zmizí z očí.

„Tohle bude hustý, Jednooký sto procentně očekává, že se vzdáme.“

Matkopíchač se usadil, podepřel hlavu dlaní, chvíli přemýšlel a pak se pořádně napil, vzal šňupátko a nechal zmizet v temném místě obličej dlouhou lajnu perníku, který vysypal z dýleráku s logem Pong & Co.

Jednooký se svým doprovodem přešel rozteklý vychladlý kov, který kdysi byl bránou a zamířili do nitra palácových zahrad se zbytky rostlin a stromů, jenž bývaly zelené a živé.

Prvním pohledem zjistili, že se změnili útočníci, kteří se je nyní pokoušeli zabít. Zrůdy a nestvůry zůstaly v pustině a nyní proti nim vybíhaly postavy v dlouhých kožených kabátech a plynovými maskami s dlouhými choboty na obličejích, vyzbrojené sekáčky na maso a dranzírovacími noži.

„Šéfové, jedna radost tohle zabíjet,“ smál se Pong, jeho nemluvný dvojník pokýval hlavou a meči odsekával údy a hlavy nepřátel.

Bláznové, Jednooký, Urgha a Kokot pálili ze svých paprskometů a škvařili útočníky za nechutného zápachu, až z nich odpadávaly hroudy spáleného masa a odkapával tuk.

Probíječka hordami zabijáků neustávala a zmrdů v plynových maskách ubývalo pomalu. Avšak Pongovy zkušenosti mistra kung-fu říkaly, že jakékoliv množství je množství omezené a dříve nebo později zabije posledního. To ho povzbudilo a s druhým Pongem nasypali na meče dlouhé lajny perníku, který velmi efektně vzájemně vyšňupli.

Vražedná mašinerie došla k velké skleněné budově. Vstoupili dovnitř a nestačili se divit.

„Ty vole, to mě poser,“ řekli skoro současně oba Blázni.

„Co to kurva...?“ podivil se Jednooký a údiv neskrýval ani zbytek skupiny. Ocitli se velkém skleníku plném vzrostlého konopí ve finálním stádiu zrání.

„To mě poser...“ mumlal neustále dokolečka Kapitán a ohmatával palice plné pryskyřice.

„Šéfe, já vím, že ste něco takovýho na takovém místě nečekal, ale kurva musíme jít, hrnou se sem zmrdi,“ ukázal Pong rukou k vstupu do skleníku, kterým se dovnitř drali maskovaní zabijáci.

„Je kurva škoda zničit takový nádherný místo,“ zamručel Kapitán Blázen.

„Šéfe, nedá se nic dělat, střílejte a přesouváme se ke druhému konci,“ pronesl suše Pong.

V tu chvíli se ozval Kapitán Blázen z jiné reality.

„Kurva, je mi to hrozně líto, ale náš čas nadešel.“

„Cože?“ zeptal se Kapitán Blázen z této reality.

„Tohle je chvíle, kdy musíme položit své životy, abyste mohli dokončit svoji misi, že jo Pongu?“ řekl druhý Blázen a otočil se k nemluvnému Pongovi, který držel dva zakrvácené meče. Pokynul souhlasně hlavou a vrátil se k boji s nepřítelem.

„Ale to snad nebude nutné,“ zkusila je zastavit Urgha vyloženě ženským úsměvem.

„Nemůžeme s vámi zůstat. Naše Urgha položila svůj život, abychom se mohli dostat až sem a mohli tak splnit úkol, který nám byl zadán. Toto je jediné zelené místo, o kterém hovořil náš Jednooký,“ vysvětlil druhý Blázen, jak se věci mají.

„Se nedá nic dělat, tak na rozloučenou dáme pár lahváčů, jointů a trošku pokalíme,“ navrhl druhý Blázen.

„Jo, to zní jako rozumnej nápad,“ odvětil Kapitán a podíval se po Kokotovi, který neváhal a vyndal ze zavazadla nějaké pití a jídlo.

Za zvuků válečné vřavy proběhla menší hostina a několik jointů na rozloučenou, Urgha si užila dlouhých objetí s jinou realitou a skupina se rozdělila.

„Dostaňte se co nejdál, až přijde ten správný okamžik, bude to zasraně velký,“ řekl závěrem druhý Kapitán Blázen a spolu se svým Pongem se vrhl do zabíjení.

Utíkali na druhý konec skleníku a u dveří se naposledy ohlédlí. Dostali pár minut času, který museli využít jak nejlépe mohli. Vyšli ven a po oranžové půdě se běželi k druhé palácové bráně, která se rýsovala několik stovek metrů před nimi.

„Můj vůdce, přišel čas na laser ve vašich hodinkách,“ pověděl Kokot, když stáli pod branou.
„Už zase?“ zasmál se Blázen a raději moc nepřemýšlel, vložil joint do úst a začal laserem pálit díru do brány. Nebyla tak masivní jako první, takže práce celkem odsýpala.

„Šéfe, měl byste stejně zrychlit,“ ponoukal Blázna Pong, protože viděl, že ze skleníku vyběhli první postavy.

„Šéfe, asi prorazili,“ otočil se Pong k Bláznovi, když se ozvala mohutná exploze a doširoka rozlil mohutný oheň, který pálil vše, co mu přišlo do cesty.

„Šéfe, tak to byla asi ta chvíle, o které vaše ‚já‘ z jiné reality hovořilo,“ konstatoval Pong.

Blázen zíral, ale nepřestával řezat bránu.

„Pongu, ty vole, byli to hrdinové,“ ocenil oběť svého dvojníka a v tu chvíli odpadl kus kovu a odhalil díru dovnitř paláce.

„Ale teď čeká nás poslední etapa a konečně skončíme tohle srání. Chci se válet v lehátku na pláži na Havaji, pít pivo a kouřit jointy,“ dodal.

„Šéfe, to já taky,“ souhlasil Pong a vstoupili do kamenné chodby.

Zpoza výklenků se proti nim vyřítla palácová ochranka v černých hábitech a andělskými křídly na zádech. Pong byl lehce překvapen létajícími černými anděly, ale tento malý problém nebylo ani třeba řešit paprskomety neb kung-fu hvězdice je sundaly tiše a rychle.

„Šéfe, zůstaňte mezi námi, Kokot na vás dohlídne zezadu a mistr Jednooký mi řekne, kudy kurva mám jít,“ zamručel Pong a současně zabíjel přibíhající ochranku.

„Pongu, pořád rovně až na úplnej konec k dalším velkým dveřím,“ odpověděl Jednooký a postavil se vedle něj.

„Zase dveře, ty vole, to je zkurveně plochej příběh, že plošší už ani bejt nemůže. Nešlo by tuhle pasáž přeskočit, že bysme se najednou ocitli na konci chodby?“ zamumlal Pong.

„Ne, nemohli, vítězství ve válce si musíš zasloužit.“

„Šéfe, já se z něj zblázním,“ podíval se Pong po Bláznovi, který pokuřoval joint a nic neříkal. Všichni mlčeli, tak se Pong dal do pohybu.

Zanechávali za sebou chodbu plnou mrtvol s křídly. Sem tam ležely odseknuté perutě, hlavy a jiné části údů. Pong se cítil suverénně a nepřátele likvidoval chirurgickou přesností a pan Jednooký prožíval jistou zbytečnost, protože na něj zůstaly jen drobky toho, co náhodou přežilo.

Postupně se proboujvali k velkým dveřím, které chránilo šest velkých oblud v sadomasochistických kožených oblecích s velkými sekerami a halapartnami, jejichž sádlo se třáslo i při drobném pohybu.

„Uškvařte je paprskometama, ať se nezdržujeme, tohle věčný zabíjení mě začíná nudit,“ řekl Blázen a odhodil vajgl.

„Šéfe, teď ne, tyhle si chci vychutnat,“ odporoval Pong tónem, který nedával na vybranou, i když Jednooký se o to pokusil.

„Pongu...“

„Ne, ustupte,“ nedal si říct Pong a připravil se k boji. Šest sudů sádla vázaných v kůži pochopilo, že tenhle malej šikmookej prcek chce jít na férovku a zabušili rukama do svých hrudí.

„Šéfe, bude to rychlý, nebojte se,“ zasmál se Pong začal jeden ze svých kung-fu tanečků.

První tři obludy přišly o své ruce a nohy dřív, než si uvědomili, že Pong je zasraně rychlejší.

„Hele, dělá svoje oblíbený trupíky,“ sklonil se Blázen k Jednookému a podal mu čerstvě zapálený brko.

Urgha s Kokotem sledovali Pongův souboj a hlasitě mu fandili. Další dvě hroudy sádla Pong rozpáral od rozkroku ke krku a vyhřezlá střeva se zamotala sádelníkům mezi nohy, takže upadli a v bolestech se snažili vrátit své vnitřnosti do původního místo.

„To je taky jeho oblíbenej trik,“ řekl Blázen a vzal si od Kokota lahváče, který ho vyndal ze zavazadla. Jednooký obdivně pokýval hlavou a tukunutí lahváči se rozhodně nebránil.

Zbývající ochránce dveří byl nečekaně rychlý a Pong se rozhodl toho využít. Měl rád rychlé protivníky, kterým dával plané naděje na vítězství. Stačilo mu několikrát se poodkrýt, aby mohl soupeř provést výpad svými sekyrami a při každém výpadu mu Pong uštědřil zásah mečem do tlustého těla tak, že po chvíli byl chlap pokryt krvavými řezy po celém těle.

Hora sádla nepochopila smysl celého Pongova snažení a neustávala v zuřivých útocích, který každý takový útok elegantně odrazil a opětoval. Kožený oblek pomalu odpadával a tlustých krvácel z celého těla.

„Už chápeš, čeho se Pong snaží dosáhnout?“ zeptal se Blázen Jednookého, přitukli si láhvemi a podali brko.

„Už jo, poněkud morbidní způsob, kterak nechat pomalu svoji oběť vykrváct, aniž by si toho v zápalu boje všimla.“

„Přesně tak,“ usmál se Blázen a upil z láhve.

Poslední obránce začal polevovat a uvědomil si svoji ztrátu krve. Byla to přesně chvíle, kdy mu hlavou prolétla myšlenka, že přichází konec, který bude tímto tempem přicházet zkurveně dlouho. Zapřel se o jednu ze svých seker a krátce přemýšlel.

„Ne, aby ses ty zmrde chtěl vzdát,“ zamručel Pong a usekl mu ruku, která svírala sekeru hrotem zaraženou v podlaze.

„Nechci, ale taky nechci dlouho umírat. Připravils mi pomalou sviňskou smrt, čůrákohule,“ řekl a díval se Pongovi do očí.

„Schválně, baví mě to, ale jestli chceš, můžu ti čestně zkrátit utrpení,“ odpověděl Pong a tlustý zkrvavený muž pokýval hlavou.

„Šéfe, tak já skončím a můžeme si jít pokecat s těma Temnejma debilama,“ otočil se k Bláznovi, který právě dopil láhev.

„Jo, skonči to, my už sme zase načatý,“ Kapitán podal Jednookému láhev a zapálil nové brko. Nastalo ticho, které přerušilo švihnutí meče, po kterém se ozvala dutá rána.

„Dobrá bitka,“ spokojeně se protáhl Pong a převzal od Kokota jedno lahvoř. Jednooký překročil mrtvolu a zatlačil do pravého křídla dveří, které se zcela v tichosti pootevřelo.

„To sou snad první dveře, který nevržou,“ podotkla Urgha, když vešla do velké haly, v jejímž středu se nacházel velký kamenný stůl, okolo kterého sedělo několik postav v temných kápích.

„Zase debilové v černejch kápích,“ řekl Blázen, když kráčeli po kamenné podlaze k cíli svého putování. Pong ani neschoval meče, protože čekal, že bude pokračovat v zabíjení. Ale všechno nabralo poněkud jiný směr než plánoval.

„Jednooký, nový Nejvyšší představený nás poctil návštěvou i se svými nohsledy,“ pozvedla se jedna postava a promluvila temným hlasem.

„Šéf, není žádněj nohsled,“ pozvedl Pong meč a pozvedl čepel meče směrem k postavě.

„Pongu, chvíli mlč,“ zastavil ho Jednooký a promluvil.

„Jsem to já a ty seš Matkopíchač?“

„Přímo osobně. Tito další veletemní pánové jsou Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a Sráč,“ představil Matkopíchač sedící u stolu.

„Přijměte místo, máme si o čem povídat,“ temně dodal.

Kapitán Blázen s Jednookým přijali místo u stolu přetékajícím jídlem a pitím. Kokot, Pong a Urgha zůstali stát a obzvláště Pong se tvářil velmi nepříjemně.

„Šéfe, to je fakt neodděláme? Máme příležitost, jakou už znovu mít nebudeme,“ naklonil se k Bláznovi.

„Ty vole, vždyť se nebrání a pozvali nás ke stolu, nejsme barbaři,“ odsekl Blázen a podíval se po Matkopíchači.

„A ty mi, ty vole temnej, řekni, proč se kurva nebráníte? Vždyť jsme vám zničili a pozabíjeli většinu armády.“

„Z jednoho prostýho důvodu, máte úroveň s nejste barbaři, jak si správně podotkl. Je mi potěšením, že se konečně poznáváme,“ temně se zasmál Matkopíchač a povolal ze stínu sluhu, který rozlil do sklenic přípitek, nakrájel šunku a nachystal do misek kyselé okurky.

Matkopíchač nasál lajnu a pozvedl sklenici.

„Tak na život i po životě,“ temně zamručel a Temné kolegium povstalo, zvedlo sklenice do výše a taky temně zahučelo. Blázen zakroutil hlavou, zapálil joint a čekal až se zase všichni usadí. Pong netrpělivě přešlapoval a bylo na něm vidět, že je fakt nasranej.

„Musím říct, že jsme velmi potěšeni stylem vašeho příchodu. Kdybyste přiletěli lodí a nebo se sem přímo teleportovali, byli byste dávno mrtví. Ceníme si úcty k našim tradicím,“ temným hlasem začal povídat k hostům.

„Sem to říkal,“ drcl Jednooký do Blázna a napil se.

„Také víme, že jste zabili Ničitele světů a zničili většinu naší armády. To byl mistrovský kousek a ten závěr v podobě skoku do našeho měsíce. To se vám povedlo, brilantní ukázka taktické strategie,“ pokračoval Matkopíchač temných hlasem.

„Šéfe, politický sračky mě nebaví, půjdu s Kokotem a Urhou vyčistit zbytek paláce. Máte s tím nějaký problém?“ zeptal se Pong Blázna.

„Já teda ne, palác jsme dobili, můžete jít loupit a znásilňovat. Temní snad nebudou mít problém,“ pousmál se Jednooký a podíval se po Matkopíchači.

„Právo dobytých, běžte si užít dokud žijete,“ zasmál se Matkopíchač a šňupl další lajnu.

„Nebylo by lepší vydat rozkaz, aby se zbylé jednotky vzdaly? Vždyť budou zbytečný ztráty na životech,“ zeptal se Blázen.

„Šéfe a co já...? Nikdy není zbytečný vzít život nepříteli,“ skočil do řeči Pong.

„Nevadí, naklonujeme si novou armádu, jejich životy jsou pro nás naprosto bezcenný,“ temně se rozesmál Matkopíchač a kolegium přidalo své trošky temnoty.

„Magoři,“ zamručel Pong, promnul vous a s Urhou a Kokotem odešli z haly.

„Vy ste teda veselí týpci,“ řekl Kapitán, když konečně temný smích ustal.

„Někdy je to potřeba k dokreslení atmosféry, ale nyní bychom asi měli přejít k jádru věci, proč tu vlastně všichni sedíme. A vůbec, berte si. Jako doma,“ odpověděl Matkopíchač a zakousl se do okurky.

„Souhlasím,“ suše promluvil Jednooký a přestal si prohlížet sedící temné postavy.

„Co byste teda rádi teďka udělali?“ zeptal se Matkopíchač s drobnou ironií v temném hlasu.

Pan Jednooký se krátce zamyslel, potáhl z jointu a promluvil.

„Víme, že už nepotřebujete stroj, který má Blázen ve skladu. Já vím, že jste skoro dosáhli další úrovně a nemáte úplně čistý úmysly. Stálo nás hodně nervů a času, než jsme se dostali až sem a popravdě řečeno, já bych nejradši nebyl Nejvyšším představeným a tady Kapitán Blázen by se rád věnoval svému obchodu, který je jak vidím velmi úspěšný,“ narážel na dýleráky od perníku povalující se po stole.

„No a co chcete po nás?“ zeptal se znovu ironicky Matkopíchač a naznačil sluhovi, aby rozlil alkohol a nakrájel další maso.

„Hmmm. Mám pro vás férovou nabídku, kterou když přijmete, získáte tím šanci na přežití a relativně normální život,“ pokračoval Jednooký.

„Jakou férovou nabídku? Snad ne to co si myslím?“ rozesmál se Matkopíchač a kolegium se opět přidalo svým temných chórem opileckého smíchu.

Museli počkat, než se dochechtají, během čehož si Blázen s Jednookým ubalili nové jointy a něco málo pojedli.

„Můžeme pokračovat?“ zeptal se jízlivě Jednooký, když smích ustal.

„Ale jo, dokonči myšlenku, ať se ještě jednou pořádně zasmějeme,“ ozval se temný hlas.

„Fajn, vzdejte se, my vám vymažeme kus paměti a necháme vás žít někde na nějaký pěkný prosluněný planetě u moře,“ dokončil nabídku Jednooký a zmlkl, protože zase očekával prudkou reakci.

Dramatické ticho se protahovalo nekonečně dlouho. Temné kolegium vzájemně prohlíželo samo sebe a pak znovu vypuklo v pekelný temný smích. Blázen s Jednookým si povzdychli a pokrčili rameny.

„To nemá cenu,“ řekl Jednooký Bláznovi.

„Nemá, čekal si jinej průběh?“ pousmál se Kapitán.

„Doufal sem, že se vzdají. Měli bychom být na stejný úrovni, ale očividně nejsme, proto mi nemůžou a nechtějí věřit, jelikož prostě nevědí, co vím já,“ tajemně odpověděl Jednooký.

„Víš něco, co já nevím?“ zeptal se blbě Blázen.

„Já vím věci, drahý Kapitáne, zakalíme a dám jim nabídku ještě jednou, aby vesmír nemohl říci, že sme to nezkusili.“

„Dobře. Jídlo je dobrý a kořalka se dá pít,“ řekl Blázen a zapálil si joint, který mu mezitím zhasl.

Seznamovací večírek běžel v plném proudu, řešili různé problémy a vztahy v okolním vesmíru. Snadno by se dalo zapomenout, že se nejedná o přátelskou obchodní schůzku a nikoliv o vyjednávání podmínek kapitulace. K návratu do reality přispělo i Pongovo hlášení.

„Šéfe, jste tam?“

„Pongu, sem. Co se děje?“ přijal Blázen hovor v komunikátoru.

„Šéfe, řídicí obranná místnost je zajištěna a veškerý odpor potlačen. Plecháč usoudil, že je bezpečno, tak zavolal Karlosovi, aby přiletěl s Kapkou.“

„Výborně Pongu, prohlídněte si to tady a sejdeme se u lodi.“

„Šéfe, rozkaz. Jo a zabijeme je nakonec?“

„Pongu, asi ne, nedají se tak jednoduše zabít. Už nejsou lidmi jako jsme my.“

„Šéfe, to mě sere.“

„Pongu, mě taky. Kapitán konec,“ Blázen ukončil hovor a podíval se po Jednookém.

„Přichází čas tohle sezení ukončit.“

„Souhlasím,“ odpověděl Jednooký a zakousl se do uzeného.

„Matkopíchači, musím vám podruhé nabídnout možnost dobrovolné kapitulace,“ začal Jednooký znovu opakovat nabídku. Kolegium se jenom uchechtlo a Matkopíchač promluvil.

„Ste se posrali, nikdy se nevzdáme a mozky si vymazat nenecháme. Co by to bylo kurva život?“

Jednooký se zamyslel a odpověděl.

„Nudnej, maloměšťáckej, ale neměli byste problémy. Ani do práce byste nemuseli chodit, dostali byste doživotní rentu.“

„V jiným čase, v jiný situaci a s jinejma účastníkama zájezdu by to byla velmi férová nabídka, ale my ji musíme odmítnout. My sme Temné kolegium a nikdy se nevzdáme,“ zvedl Matkopíchač svůj temný hlas, povstal a spolu s ním i ostatní. Temně se smáli jako šílení a několikrát oběhli stůl.

„Pomatení temní debilové přesvědčení o své výjimečnosti. Dohulíme a vyrazíme, náš čas a trpělivost vypršela,“ konstatoval Blázen a pomalu dokuřoval joint.

Jednooký se zamyslel a pak mlčky souhlasil, protože sám uznal, že vyčerpal veškeré možnosti. Navíc, čas neúprosně ubíhal.

Temné kolegium se po pár tanečcích v hale uklidnilo a znovu posadilo ke stolu. V tu samou chvíli se zvedl Kapitán Blázen s Jednookým, který řekl několik závěrečných slov.

„Svoji příležitost jste dostali, možná jste dosáhli vyšší úrovně, ale ne dostačující k tomu, abyste chápali velikost a komplexnost vesmíru. Jednoho dne tma rozerve váš vesmír na cucky. Ten den přijde dřív, než byste čekali.“

Nečekali na odpověď, protože věděli jaká bude. Další temných smích, který rozezněl kamennou halu a v ozvěnách se vracel zpět. Znělo to, jakoby se celé peklo smálo, ale Blázen s Jednookým příliš nevnímali a rychlými kroky odcházeli od stolu.

Kapitán Blázen po opuštění haly temných zhluboka oddechl.

„Ty vole, beznadějný případové.“

„Souhlasím,“ odpověděl Jednooký a rychle ubalil brko, protože se potřeboval uklidnit.

„Co s nima bude dál?“ zeptal se Blázen, který už měl ubaleno a právě brko zapaloval.

„Nic, dál už s nima nebude nic, svoji příležitost a poslední šanci dostali.“

„Že ty víš něco, co já nevím?“ podíval se s lehkou výčitkou ve tváři Blázen.

„Něco málo vím a pokud už neřvou detektory v lodi, tak určitě brzo budou,“ odpověděl mu Jednooký, konečně zapálil a zbytek cesty na nádvoří nepromluvil.

„Šéfe, odvedl jsem dobrou práci, žejo?“ vítal Pong Kapitána, když ho viděl přicházet.

„Pongu, slušná práce, všude čisto, klid a mír.“

„Šéfe a co s nima?“ ukázal Pong rukou k paláci.

„Nic, musíme odletět,“ odpověděl Jednooký a nastoupil do Kapky, která se za pár minut zvedla ze země a zamířila ke hvězdám.

„Mám z týhle mise takovej poněkud rozpačitej dojem,“ ozval se Karlos od řídicího pultu, kde zrovna drtil bílou hroudu kamení.

„Kapitáne, přidávám se s pochybnostmi, protože jsme ničeho nedosáhli,“ přidala se Urgha.

„Šéfe, s tímhle přístupem se do análů nikdy nezapišeme. Jako čůráci se honíme po celým vesmíru, válčíme, ničíme, podstupujeme rizika, abysme ty šašky našli a když je kurva najdem? Sednete si s nima k jednomu stolu, chlastáte, žerete a žvaníte o hovnech? Kam se poděla slušnost a úcta k plánům?“ rozhořčil se Pong a šnulj methafetamin.

Blázen dobalil joint, rozhlédl se po posádce a v jejich očích viděl velké zklamání.

„Přátelé, myslím, že je pravý čas, aby nám pan Jednooký vysvětlil, proč jsme je nezabili. I já jsem doufal, že Pong smočí meč v jejich temném těle, aby z nich vypustil temnou duši.“

Jednooký se zhluboka nadechl, podíval se po Pongovi a začal mluvit.

„Asi musím s pravdou ven. Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávisť. Pongu, zkus mi useknout hlavu.“

„Cože, ty vole?“ vyděšeně vyjekl Pong.

„Vytáhni meč a usekni mi hlavu,“ zopakoval Jednooký požadavek.

„Neblázni, nemusíš páchat sebevraždu,“ křičela Urgha, kterou podivné přání velmi rozhodilo.

„Nechci se nechat zabít, ale musíte něco pochopit. Tak neváhej a zkus mi oddělit hlavu od těla,“ odpověděl Jednooký a díval se Pongovi do očí. Ten zkušeně poznal pohled, který věřil tomu co říká, tak tedy vytáhl meč a elegantním výpadem se pokusil setnout Jednookému hlavu z krku. Krve by se v nikom nedořezal, když ostrí zasvištělo vzduchem a prošlo krkem, který jakoby vůbec neexistoval.

Hrobové ticho bylo přerušováno praskáním hořícího Bláznova jointu a pěkných pár minut trvalo, než se šok a překvapení přeměnili v mohutný údiv.

„Ty vole, ty seš jako nesmrtelnej?“ zeptal se Pong.

„Ne tak úplně, ale běžné zbraně mi neublíží.“

„Fakt jo?“ zamručel Pong, vytáhl paprskomet a párkrát do Jednookého vystřelil. Jeho tělo pohltilo výstřel a vůbec nic se nestalo, tedy kromě toho, že si Jednooký říhl.

„To mě mrdej,“ odplivl si Karlos a Kokotova tvář po dlouhé době velmi zřetelně změnila výraz.

„Mrdat tě nebudu, ale musíš přijmout fakta taková jaká jsou.“
„Jednooký, mám tomu rozumět tak, že Temný kolegium jsou stejní šmejdi jako ty?“
„Ne úplně jako já, ale velmi se přibližují mé úrovni bytí. Vy máte před sebou ještě pár tisíc let, než se pohnete dál. To je odpověď na tvoji otázku, Kapitáne Blázne,“ řekl Jednooký a potáhl z brka.
„Hm, je fajn mít tě na naší straně, ale co bude dál s kolegiem?“ zeptal se Blázen a mocně dýmil.
„Poradí si nimi zákony vesmíru, své dvě šance dostali a odmítli je. Tyhle zákony platí pro všechny a platí i pro nás, kteří jsme překročili práh vědění a oni ho překročili dříve než měli. Není důležité jak to udělali, důležité je, že to udělali a čeká je proto osud, který si vybrali.“
„Do prdele, zase ezokecy. Jednookej, nemůžeš to říct nějak jednoduše a srozumitelně?“ zamručel Blázen.
„Na každou svini se vaří voda a každá svině má svého řezníka,“ odpověděl Jednooký a napil se absintu, který mu podal Karlos.
„Ale to mě teda fakt sere. Celý to bylo zbytečný, zasraně zbytečný,“ nadával Pong a křečovitě drtil krystaly perníku.
„Pongu, nebylo to zbytečný, Temné kolegium zůstalo tam, kde mělo zůstat a jejich čas se krátí,“ uklidňoval ho Jednooký.
„Kecy, zase jenom kecy,“ mručel Pong a sázel jednu lajnu za druhou, aby zapomněl na krutou realitu.

Nemastný a neslaný mejdan, který spíše připomínal pohřební sešlost, přerušil Kokot.

„Tak já nevím, ale pan Jednooký měl asi pravdu.“

„Jak jako pravdu?“ zeptal se Jack a všichni zpozorněli.

„Můj vůdce, dálkové senzory právě zachytily, že hluboko ve vesmíru explodovala hvězda a právě teď dosáhl gamma záblesk solárního systému, který zrovna úplnou náhodou opouštíme.“

Znovu nastalo krátké ticho, které bylo potřeba, aby všem došlo, co to znamená a čemu právě unikli.

„Ty šmejde, tys to věděl?“ obořil se Pong na Jednookého a v tónu hlasu byla cítit spokojenost.

Jednooký mlčel a krčil rameny.

„Ne všechno, ale potřeboval jsem vás, abyste mi pomohli udržet Temné kolegium ve správný čas na správném místě.“

„Kapitáne, můžu vám vstoupit do rozhovoru?“ ozval se z reproduktoru Doktorův hlas.

„Co se děje, Doktore?“ zeptal se Kokot.

„Nic, ale jestli vám jde o tu hvězdu, která vybuchla, tak já o ní věděl už delší dobu. Mě se v mapě ukazují všechny významné události a před nějakou dobou se mi mapy aktualizovaly.“

„A to si nás nemohl informovat?“ řekl Blázen.

„Kapitáne, mě nenapadla souvislost, ale příště vám můžu všechny změny v mapách hlásit.“

„Doktore, říkej to příště spíš Kokotovi, mě tyhle informace vůbec nezajímají, spíš mě zajímá, co bude teďka dál.“

„Můj vůdce, teď odsud musíme co nejrychleji zmizet, protože zanedlouho záření spálí vše, čemu přijde do cesty. Nechceme tu být, až se tak začne dít,“ ozval se Kokot od ovládacích panelů.

„Ty vole, ty seš poeta,“ zasmál se Pong.

„Kokote, nezdržuj se kecama, nastartuj motory a ať sme odsud pryč. Jednookej už snad žádný další překvapení v rukávu neschovává,“ rozhodl Blázen, uvelebil se v křesle a zapálil další joint.

Pan Jednooký nic neřekl, zakroutil hlavou a vypadal celkem spokojeně.

Nebylo důvodu nebýt spokojený. Temné kolegium přestane brzo ohrožovat známý i neznámý vesmír a on se bude moci vrátit zpět domů, kde převezme zbytek funkcí Nejvyššího představeného. Ale před tím ho bude čekat velká inaugurační party, na který se sjedou všichni představení ze všech planet, které ovládají. Mejdan pro desítky tisíc účastníků, který se odehraje maximálně jednou za pozemské století. Už nyní věděl, že chce mít Kapitána Blázna a jeho posádku po svém boku, protože tahle parta pozemšťanů udělala pro celý vesmír víc než kdokoliv jiný a zaslouží si reklamu na jejich společnost Pong & Co v celém známém vesmíru. Rozhodl se, že Muskové uzavřou s Pong & Co exkluzivní dohodu o výhradních právech pro prodej omamných jedů a látek ve všech

državách a koloniích, které ovládají. Kapitán Blázen takovou poctu odmítnout rozhodně nemůže a v duchu si představoval skvělou budoucnost.

„Mám takový nápad, kterým bych chtěl ocenit vaši odvahu prokázanou během této mise a taky bych jím chtěl vyjádřit vděčnost, za pomoc. Co byste řekli na to ...“

Jednooký začal představovat svoji vizi.

Temné kolegium sedělo stále u toho stejného stolu a probíralo své možnosti.

„Mocný Matkopíchači, všichni jsou mrtví,“ řekl temným hlasem Vohnout.

„Všichni ne, zůstal nám sluha,“ oponoval Matkopíchač.

„A kde vůbec je?“ zeptal se Sráč.

„Šel pro pro lahváče,“ odpověděl Matkopíchač a začal balit joint.

„Temný velký Matkopíchači, jaký vymyslíme plán?“ ozval se Análník.

„Se ptáte jak nějaký debilové z ústavu pro mentálně postižený. Co bysme dělali? To co vždycky, když se nám podělají plány. Zalezem, počkáme až všechno uklidní a zase potichu vylezeme,“ rozhořčeně řekl Matkopíchač.

„A kde je kurva ten zasranej sluha!?“

„Vaše Temnosti, už běžím,“ ozval se od dveří zadýchaný hlas sluhův, jemuž v síťovce cinkaly láhve s pivem.

„Velká mocná Veletemnosti, máme problém, máme kurva velký problém,“ hulákal až se zakuckával, když běžel halou ke stolu.

„Jakej zase problém, kurva?“ zamručel Matkopíchač a setřel pot ze svého temného čela.

„Velemocný temný Matkopíchači, senzory v řídicím centru detekují rychle vzrůstající úroveň gamma záření,“ se skloněnou hlavou odpověděl sluha.

„Cože?“ zamručel temně Matkopíchač a podíval se ostatních. „Musíme pryč, jinak všichni zdechneme!“

Temné kolegium rychle zvedlo temná pozadí ze židlí, každý vzal ze síťovky lahváče a zamířili chodbou k přistávacím plochám v zadní části palácového komplexu.

Míjeli hromady těl svých bývalých stráží a pomalu jim docházelo, jakého nepřítele měli proti sobě. Sráč zapnul mobilní detektor a věnoval se získaným údajům.

„Matkopíchači, daleko ve vesmíru explodovala hvězda a naši planetu brzo zasáhne hlavní proud záření.“

„Jak to, že sme se o tom nedozvěděli dřív? Ten zmrd Jednookej něco tušil,“ temně hučel Matkopíchač.

„Temný veliteli, nechci být pesimista, ale Jednooký nám dal dvě šance a mohli jsme s nimi odejít,“ temně dodal Pičín.

„Vzdát se? Nikdy jsme se nevzdali a vždycky jsme vstali z popela jako Fénix. Ty vole, nezanášeš mezi nás pesimistickou náladu. To je to poslední, na co sem kurva zvěďavej,“ vyjebal ho Matkopíchač. Temné kolegium umlklo a v tichu rychle šli ku své lodi.

Přistávací plocha byla pokrytá troskami kosmických lodí, které byly zničeny během příletu Karlose s Kapkou, ale jedna loď zůstala skoro netknutá. Velitelská loď Temného kolegia.

„Není to nějaký divný?“ zamyslel se Análník.

„Je, ale radši bych se v tom nepitval,“ odpověděl tiše Šoustal.

Zastavili před svojí lodí, obešli ji a neshledali žádných významných škod. Nastoupili a došli až do velitelského centra, kde se usadili do surrealistických křesel z lidských kůží.

„Matkopíchači, diagnostika nehlásí problémy, můžeme odstartovat,“ ohlásil z řídicího místa Vohnout.

„Pryč odsud,“ zavelel temně Matkopíchač a šňupl si lajny z podložky vyrobené z lidské pánve. Vohnout stiskl tlačítko a motor nenaskočil. Prudce prstem zabašil ještě několikrát do tlačítka, ale motory ani nezakašlaly.

„Veliký Matkopíchači, máme problém, musím se jít podívat do strojovny vo co de, protože čidla nic nehlásí,“ oznámil Vohnout kolegiu, zvedl se a odběhl pryč.

„No to mě poser, to mě fakt poser, mám divný tušení,“ temně sám pro sebe mručel Matkopíchač a začínalo mu docházet něco, co si dlouho nechtěl připustit a držel to na řetězu hluboko v hlavě.

„Matkopíchači, podívejte, co bylo ve strojovně přilepený na palivových člancích,“ temně sípal zadýchaný Vohnout a v ruce držel papírek s nějakým textem.

„Půjčili sme si zapalovací svíčky a přeházeli pár kabelů. S láskou Karlos a Jack,“ četl nahlas Matkopíchač, po přečtení papír roztrhl a opravdu hrozně vydal příšerné temné hrdelní vytí, které se neslo od lodi nad střechami paláce až daleko do planiny, kde vzbudilo pozornost zrůd, jenž přežily poslední masakr.

Smutné temné postavy Temného kolegia se pomalu ploužily zpět do paláce, pár metrů za nimi se vláčel sluha, který naplnil síťovky lahváči z lodního baru a ruční detektor začal řvát jak pominutý. Obloha potemněla a vrchní vrstva atmosféry počala světélkovat.

Dorazili zpět do místnosti a Matkopíchač se podíval po sluhovi.

„Jsi propuštěn z našich služeb. Dávám ti svobodu.“

„No ty vole a k čemu mi bude svoboda teď v tuhle chvíli?“ hlesl překvapený sluha.

„Můžeš zemřít svobodný, neasi?“ temně odsekl Matkopíchač, udělal místo na stole a sluhovi již dále nevěnoval pozornost. Ten se otočil a vyšel ven spáchat sebevraždu.

Společenství temných se po sobě dívalo a každý čekal, co řekne ten druhý.

„Domnívám se, že už nemusíme nic skrývat,“ temně ohlásil Matkopíchač. „Co myslíte?“

„Ó mocný Matkopíchači, poslední chvíle bychom měli prožít taková jací skutečně jsme,“ odpověděl Šoustal a začal rozepínat černé knoflíky na černém hábitu. Ostatní členové kolegia se přidali a rozepnuli své oděvy, které padly na zem a odhalily drátěnou konstrukci, která vytvářela dojem lidské postavy a v jejímž středu byla pevná koule v níž seděl trpaslík.

Na stole stálo osm malých trpaslíků, kteří rozložili malé skládací rybářské židličky a jeden velký skládací stůl mezi sebe.

„Nemůžu uvěřit, že s náma takhle vyjebali,“ normálním trpasličím hlasem řekl Matkopíchač.

Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot a Sráč souhlasně zamručeli a překloupili jednoho lahváče, ze kterého nabrali vytékající pivo.

„Dlouho se nám dařilo, hodně dlouho, ale z tohodle se nevyvlíkneme,“ pozvedl sklenici Vohnout.

„Na život a ještě lepší smrt,“ reagovali trpaslíci, zvedli sklenice, přitukli si a naráz vypili.

„Netušil sem, že poslední pivo v životě bude taky to nejlepší pivo. Ubalte jointy a nasypejte lajny, pořádně to rozjedem,“ rozhodl Matkopíchač a sekáčkem na led odsekl z velkého krystalu kus perníku.

Světélkování se objevilo už i v hale u stropu a vytvářelo obrazce, jejichž krása byla přímo úměrná smrti, která s nimi přišla do místnosti.

„Serepes mi říkal, že si máme dát na Blázna a jeho partu pozor,“ řekl Matkopíchač a byla to také poslední slova, protože jejich těla začalo spalovat gamma záření, které právě v plné síle zasáhlo planetu. Trpaslíci ani nehlesli a tiše seděli dokud jim to síly dovolily. Proměna v prach byla sice rychlá, ale zpočátku velmi bolestivá. Pak nastalo radioaktivní ticho, které přerušil vánek, jenž pronikl do paláce otevřenými dveřmi a rozfoukal hromádky popela.

Hlavní planeta Musků.

Veškerá parkovací místa na orbitální dráze jsou plně obsazená a nově příchozí musí dlouho kroužit mezi okolními planetkami a měsíci, než najdou volnou pozici k zaparkování. Kapka měla naštěstí VIP výjimku, takže Kapitánovi Bláznovi a jeho posádce bylo dovoleno přistát přímo na povrchu.

Byla to jedna z těch slavností, která se velikostí zapíše do análů paření. Oficiální uvedení pana Jednookého do funkce nového Nejvyššího představeného bylo mohutné. Gigantická chrámová hala byla zaplněná a Blázen s posádkou měli čestné místo v první řadě. Kouřil brko a přemítal nad časy minulými. Kam to ze své malé kajuty v malé ponorce vlastně dopracoval.